

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Δ' Ματθαίου – Ματθ. 8, 5-13 (28/6/2015)

Τριάδα κορυφαίων αρετών

Μιά πραγματικά θαυμαστή προσωπικότητα προβάλλει ή σημερινή Εὐαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί. Ένα Ρωμαίο Εκατόνταρχο, ὁ ὁποῖος μὲ συντριβὴ καρδιᾶς καὶ πραγματικὴ ἀγωνία πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ θεραπεύσει τὸν ἄρρωστο δοῦλο του. Ἀπὸ τὸ διάλογο ποῦ εἶχε μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκδήλωσε τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ δοῦλο του, φαίνεται ὅτι βασίλευε στὴν ψυχὴ του μία τριάδα κορυφαίων ἀρετῶν, στὶς ὁποῖες ἀξίζει ν' ἀναφερθοῦμε μὲ λεπτομέρεια.

Ὁ Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος ἐπέδειξε θαυμαστὴ ταπείνωση. Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ μέγεθός της, πρέπει νὰ σκιαγραφήσουμε τὴν κοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Ρωμαῖος ἦταν στρατιωτικὸς ἄρχοντας, μὲ μεγάλη ἐξουσία, ἐνῶ ἡ παρουσία του προκαλοῦσε τὸ σεβασμό, ἴσως καὶ τὸ φόβο στοὺς Ἰουδαίους. Ἀνήκε στὴν τάξη τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ρωμαίων. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ δοῦλος ἦταν ἕνα τίποτα γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς συνήθειες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ τάξη τῶν δούλων τοποθετοῦνταν λίγο παραπάνω ἀπὸ τὰ ζῶα, ἦταν ἄνθρωποι χωρὶς ἀξία καὶ σημασία, στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τῶν κυρίων τους, ποῦ ἐξουσίαζαν καὶ καθόριζαν ἀνθάίρετα τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴν τους. Ἡ κίνηση, λοιπόν, τοῦ Ἐκατοντάρχου, φανερώνει τὴν ταπείνωση τῆς καρδιᾶς του, μιᾶς καρδιᾶς ποῦ ἀντιμετώπιζε τὸ δοῦλο ὄχι ὡς ἄν πρᾶγμα, ἀλλὰ ὡς ἄν παιδί καὶ ἀδελφό, ὡς ἄν συνάνθρωπο μὲ δικαιώματα στὴ ζωὴ, μὲ ἀξία καὶ σημασία. Καὶ ἡ ταπείνωσή του κορυφώνεται ὅταν, συναισθανόμενος τὴν ἀναξιότητα καὶ ἁμαρτωλότητά του, ἀπευθύνεται στὸ ῥιστό λέγοντάς Του, «Κριε, δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ εἰσέλθεις στὸ σπίτι μου».

Ὁ Ἐκατόνταρχος ἔδειξε γνήσια ἀγάπη. Φέρθηκε στὸ δοῦλο του ὡς ἄν ἦταν δικό του παιδί, ξεπέρασε τὰ κοινωνικὰ στεγανά τῆς ἐποχῆς, ἀγνόησε τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ μπορούσε νὰ γίνεϊ περίγελως ἀπὸ τοὺς ὁμοφίλους του καὶ ἀγκάλιασε, μὲ τὴν ἀγάπη του, τὸν ἄρρωστο συνάνθρωπό του. Ἡ κίνησή του ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἀγάπη ξεπερνᾷ τὶς κοινωνικὲς διακρίσεις καὶ τοὺς ἀποκλεισμούς, ἀναδεικνύει τὴν ἀνθρωπιὰ καὶ ἔχει πάντα εὐτυχὴ καὶ ἰδανικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀλλὰ ὁ Ἐκατόνταρχος εἶχε καὶ πίστη. Δυνατὴ πίστη στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ῥιστός θὰ ἔδινε λύση στὸ πρόβλημά του, γιατί ἦταν ὁ μοναδικὸς ποῦ εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη θεϊκὴ δύναμη. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωσή του λειτοργήσαν ὡς προϋποθέσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐξήχθη ἡ πίστη. Γιὰτί ἡ πίστη δὲν εἶναι ἀπόκτημα γνώσεων καὶ σοφίας, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στὸν ταπεινὸ ἄνθρωπο.

Ο Εκατόνταρχος πολέμησε για την απόκτηση αυτής της πίστης. Αγωνίστηκε κατά τοῦ ἑαυτοῦ του, με τὴν ἀγάπη καὶ κατὰ τοῦ κόσμου, με τὴν ταπείνωση. Τὸν χάριωσε ὁ Θεός με τὴν πίστη, ποὺ εἶναι πράγματι ἀξιοθαύμαστο γιατὶ Ρωμαῖο ἀξιωματικό. Τὸ γεγονός, μάλιστα, ἐξήρε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κ ριος ποὺ ὁμολόγησε ὅτι τέτοια πίστη δὲ συνάντησε σὲ ὁλόκληρο τὸν Ἰσραήλ.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ, ἀγαπητοὶ μου, πρέπει νὰ γίνῃ ἀφορμὴ ἐνδοσκόπησης γιατὶ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ριστιανοὺς. Ὅταν ἀπευθυνόμεστε στὸ ριστό πάλλεται ἡ καρδιά μας ἀπὸ τίς κορυφαῖες αὐτὲς ἀρετὲς τῆς ἀγάπης, τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς πίστης; Αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρετὲς ποὺ ἀνεβάζουν τὸν ἄνθρωπο στὸ Θεό καὶ κατεβάζουν τὸν ἄνθρωπο τῆς Θείας ἀρετῆς. Ἀς διδαχτοῦμε ἀπὸ τὸν Εκατόνταρχο τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τὸν ἀσφαλῆ τρόπο τῆς ἐπιτυχημένης συνάντησής μας μετὰ τὸ Θεό, γιατί στὴ ζωὴ μας θὰ ἔρθουν στιγμὲς ποὺ θὰ χρειαστοῦμε τὴν Θεία βοήθεια. ΑΜΗΝ!

Ἀρχιμ. Ε.Ο.